

Vi var så otroligt olika

JÄVLA BLATTEBÖG

Orden kom ut ur min mun som en skottlossning mot ett oskyldigt barn, som en hink med frätande syra hällt över en darrig pensionär, som en egoistisk storm dödar igelkottsungarnas moder.

Liten människa tittade på mig med stora ögon. Stora ögon som var missanpassade för det lilla ansiktet.

Oskyldig ända ut i fingerspetsarna.

Jag hörde dova skrattattacker runt omkring mig, som i en dimma hörde jag mina egna vänners förnedrande hat riktas mot honom.

Mitt hjärta skrek åt mig att sluta. Sluta höja armen sluta ta sats med kroppen, sluta göra hål i en liten brun människa gång på gång.

Skratten omkring mig slutade. Världen blev svart. Lika svart som han.

Svärord, frågor, hudkontakt.

Vad fan har du gjort? Fan vi måste dra, kom då!

Springande fötter bort från mig. Tystnad.

Hans ögon var öppna. Dom betraktade mig med en blick som inte såg. Jag knäböjde bredvid hans tunna lilla kropp. Jag såg ett litet ärr bredvid hans blodiga mun. Ett litet, litet minne av en människas liv bredvid en sprucken läpp.

Hjärtat tog tillbaka makten, i ca en minut hade min hjärna tagit över kroppen och brukat den precis som den ville. Smärtan i min mage var som att få ett isberg spetsat genom kroppen. Kallt, hårt och hjärtlöst. Kanske en liknade smärta som den han just känt.

Jag kved och tårar började rinna på mina kinder. Saltvatten som ville skölja bort hans blod från mina kläder.

Han grät inte där han låg, hans ögon var inte blanka av stundande tårar som mina. Vi var så otroligt olika.

Jag la mig ner bredvid honom på den blodiga asfalten, tog hans kalla hand i min och tryckte den hårt. Jag följde hans blick upp i himlen. Vad tittar du på lille negerpojke?

Mjuka moln färdades över himlen. Blå och vit.

Att blinka var en stor ansträngning, mina ögonlock slöts sakta men jag fick pressa fram all kraft jag hade kvar att öppna dom igen. Jag kände hur mina kläder blev blöta. Hur hans röda blod sögs upp av mina plagg av dålig kvalité.

Dåliga material som gör att dåliga människor dör.

Så hade jag sagt tidigare denna dag. Till mina vänner. Mina jävla vänner som jag hatade varje dag. Som jag hade föraktat i evigheter. Jävla rasister.

Jag suckade och blinkade igen. Men den här gången orkade jag inte öppna ögonen, för tungt. Jag förlorade greppet om hans hand, mina fingrar var för svaga för att hålla fast.

Det sista jag såg var blått och vitt. Blå himmel och vita moln.

Det sista han såg var paniken i mina ögon då jag tog en oskyldig människas liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DoktorKnark med Poeter.se id #19900 innehar upphovsrätten